

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

اورلیو تارکینی
فرستنده: عثمان حیدری
۳۰ اگست ۲۰۲۳

دیز کانل: "نظم بین المللی پیشرفت جنوب را نادیده می گیرد."

"حدود چهارصد هزار کوبائی در مبارزه با آپارتاید در سرزمینهای افریقا مشارکت کردند. ۲۲۸۹ مبارز انترناسیونالیست ما قهرمانانه در این راه جان خود را از دست دادند و با فداکاری خود یکی از زیباترین صفحات تاریخ همبستگی بین خلقها را نوشتند." این را میگل دیاز کانل، رئیس جمهور کوبا، در تبریک خود در ژوهانسبورگ خطاب به رهبران شرکت کننده در اجلاس بریکس، که کوبا قصد دارد به آن بپیوندد، یادآور شد، با این اعتقاد که به قول معروف افریقائیها: رد پای کسانی که با هم راه می روند هرگز پاک نمی شود.

دیز کانل گفت: "در مورد افریقای جنوبی و کوبا، این ردپاها به اندازه خاطره رهبران تاریخی هر دو ملت استوار و محو نشدنی است: ما هرگز نمی توانیم در آغوش کشیدن نلسون ماندلا و فیدل کاسترو را هنگام ملاقات در اینجا فراموش کنیم. و از یکدیگر احوالپرسی کردند، همانطور که فقط بین خواهر و برادرهای بسیار نزدیک اتفاق می افتد." به همین دلیل حضور کوبا به عنوان رئیس کنونی گروه ۷۷ به علاوه چین به مناسبت اجلاس سران که معیارهای گسترش بریکس را تعیین کرد بسیار چشمگیر بود.

یک رویداد تاریخی که توسط لوسیانو واساپولو تحلیل شده است، که الهام گرفته از آنچه گرامشی گفته است "مشارکت فعال، هوش، تخیل، ابتکار کارگران و دانش پژوهان، با گام برداشتن در جهت فرهنگ خودگردانی خلق خارج از منطق سرمایه داری و امپریالیسم، با دانش انتقادی، سنگ بنای ساخت واقعی آینده بشریت است."

"نظم چند قطبی و چند مرکزی با طرح ژئواستراتژیک سرمایه جهانی در تضاد است. تداوم اختلافات عمیق، به ویژه وضعیت وابستگی اقتصادی، تولیدی و مالی کشورهای قربانی استعمار و امپریالیسم، اغلب با توضیحات خاص‌گرایی، با اشاره به تفاوت‌های نژادی، فرهنگی، طبیعی و مذهبی، توضیح داده می‌شود. این توضیحات از نظر ماهیت بسیار شبیه به گفتمان ایدئولوژیک محکوم شده توسط گرامشی در مورد مسأله جنوب ایتالیا هستند، اما فاقد هرگونه مبنای مادی و اقتصادی هستند. اختلافات نظری خالص بین مارکسیست‌ها در مورد این موضوع اساساً ناشی از کوتاهی در تمرکز بر مسأله قطب‌بندی و مبارزه ضد استعماری به عنوان یک جنبه اساسی از نظریه عمومی مدل تولید سرمایه‌داری است."

رهبر کوبا در ژوهانسبورگ گفت: "با آگاهی از مسئولیت عظیمی که ریاست گروه ۷۷ و چین، بزرگترین و متنوع ترین گروه کشورهای در حال توسعه، برای کوبا نمایندگی می‌کند"، گفت: "کشورهای توسعه یافته غرب و شرکت های چند ملیتی بزرگ نظم بین المللی را طراحی کرده اند که پیشرفت ملت های جنوب را در نظر نمی گیرد و فقط برای اقلیت های کوچک مؤثر است."

در طول دهه گذشته، کشورهای جنوب شاهد دو برابر شدن بدهی خارجی خود بوده اند. اقدامات اجباری یکجانبه در حال افزایش است. بیش از سه میلیارد نفر تحت تأثیر تخریب اکوسیستم قرار دارند. بر اساس پیام دبیرکل سازمان ملل متحد برای روز جهانی محیط زیست، بیش از یک میلیون گونه گیاه و حیوان در معرض خطر انقراض هستند. به گفته دیاز-کانال، "هفت سال قبل از مهلت تعیین شده برای دستیابی به اهداف توسعه پایدار دستور کار ۲۰۳۰، چشم انداز - در واقع - دلسرد کننده است. نیمی از صد و شصت و نه هدف توافق شده هنوز به دست نیامده است. بر اساس آخرین گزارش سازمان ملل متحد، بیش از ۳۰ درصد از آنها هیچ پیشرفتی را ثبت نکرده اند یا بدتر از آن، آنها یک پسرفت را در مقایسه با سال ۲۰۱۵ نشان داده اند."

دیاز-کانال تصریح کرد، اما اکنون: "گروه ۷۷، چین و بریکس مسئولیت و امکان اقدام برای تغییر در این نظم جهانی ناعادلانه را دارند: این یک گزینه نیست، تنها جایگزین است. اگر اکنون اقدام نکنیم، سیاره‌ای را برای فرزندان و نوه‌های خود به ارث می‌گذاریم که نه تنها برای افرادی مانند ما که از قرن قبل آمده‌اند قابل شناسایی نیست، بلکه متأسفانه مقدر شده است که غیرقابل سکونت هم باشد. ما صد و سی و چهار کشور، دو سوم اعضای سازمان ملل متحد، که تقریباً ۸۰ درصد جمعیت کره زمین در آن زندگی می‌کنند، با دشواری های عظیم جهانی نابرابر روبه رو هستیم که در آن محرومیت و فقر پس از دو سال همه‌گیری و به دنبال آن درگیری‌های نظامی بیشتر شده است."

پروفسور لوسیانو واساپولو، اقتصاددان و نظریه پرداز مارکسیست، با مواضع رئیس‌جمهور کوبا موافق است. او در این مصاحبه به بررسی نتایج اجلاس بریکس در ژوهانسبورگ پرداخت که منجر به اعلام اولین گسترش بریکس و تعیین معیارهای عضویت بیشتر منجر شد. این گسترش شامل کوبا و ونزوئلا نیز می‌شود که واساپولو به عنوان مشاور اقتصادی و فعال سیاسی با آنها همکاری داشته است.

واساپولو می‌گوید: "برای درک وضعیت کنونی، یا به عبارت دیگر، روابط بین کشورهایانی که در عرصه جهانی با هم در اصطلاح روابط بین‌الملل درگیر هستند، لازم است برخی از عناصر کلیدی توسعه اقتصادی سرمایه‌داری را روشن کنیم. این توسعه به رشد کمی محدود نمی‌شود، بلکه یک پویایی تکاملی و تغییر ساختاری را نشان می‌دهد که همیشه به عنوان یک توسعه نابرابر و ترکیبی بیان می‌شود. به این معنی که در توسعه همیشه عوامل تکنولوژیکی وجود دارند که توسعه را تعیین می‌کنند."

واساپولو با اشاره به نتایج اجلاس بریکس می‌گوید: "امروز ما باید به سمت نظم اقتصادی جهانی حرکت کنیم که خودتعیین‌گری مردم و حاکمیت را تضمین کند و از این طریق، اقدامات امپریالیسم را که به دنبال بی‌ثبات‌سازی اقتصادها، چه از طریق حمله به ارزها و چه از طریق بلوک‌های مالی مرتبط با سلطه دالر ایالات متحده است، پیشگیری کند."

هدف، همانطور که بنیانگذار (با ریتا مارتوفی) بخش ایتالیایی REDH و مؤسس مدرسه اقتصاد انسان‌شناسی در دانشگاه ساپینزا توضیح می‌دهد، ایجاد "یک نظم اقتصادی جهانی چندقطبی و چندمحوری که تضمین‌کننده تعادل جهانی، صلح و شرط حداقل و ضروری برای گذار به سوسیالیسم است."

واساپولو، محقق مارکسیست، مشکل بدهی عمومی (خارجی و داخلی) را که در واقع "یکی از بزرگترین انتقال‌های ارزش افزوده" است، به عنوان "ابزاری برای استعمار در مقیاس جهانی" می‌بیند که "توسط کمپین‌های گمراه‌کننده" حمایت می‌شود. او می‌گوید: "این کمپین‌ها نقشی بسیار دقیق دارند و این چیزی جدید نیست، بلکه فقط آخرین مرحله از یک فرآیند طولانی است که از زمان صنعتی شدن آغاز شده و در اشکالی هرچه وحشیانه‌تر خود را نشان می‌دهد که از پیشرفت‌های اطلاعاتی و سایبری نیز به این طریق استفاده می‌کنند"

نظام اقتصادی سرمایه‌داری

واساپولو در ادامه به بررسی ویژگی‌های نظام اقتصادی سرمایه‌داری می‌پردازد. او می‌گوید که این نظام بر اساس بهره‌کشی از کارگران و استعمار کشورهای فقیر استوار است. او معتقد است که کشورهای عضو بریکس با همکاری یکدیگر می‌توانند به مقابله با این نظام و ایجاد یک نظام عادلانه‌تر و پایدارتر بپردازند.

تحلیل واقع‌گرایانه‌ای که با آنچه دیاز-کانل در ژوهانسبورگ بیان کرد، مطابقت دارد. او گفت: "امروز هیچ کس نمی‌تواند شک کند که بریکس به طور فزاینده‌ای معتبرتر شده است. به همین دلیل، ما از گسترش احتمالی آن استقبال می‌کنیم، زیرا به تقویت اهمیت و نمایندگی آن کمک خواهد کرد."

بنابراین، همانطور که دیاز-کانل و واساپولو نیز می‌گویند، باید به دنبال "تحول واقعی در معماری مالی بین‌المللی که به شدت ناعادلانه، منسوخ و ناکارآمد است" باشیم.

در این راستا، بانک توسعه جدیدی که توسط بریکس ایجاد شده است می‌تواند "گزینه‌ای برای نهادهای مالی فعلی باشد که به مدت تقریباً یک قرن دستورالعمل‌های سختگیرانه‌ای را اعمال کرده‌اند تا از منابع جنوب سود ببرند و الگوهای تسلیم و سلطه را تکرار کنند."

به همین دلیل، انتصاب دیلما روسف، رئیس‌جمهور سابق برزیل که توسط آنچه پاپ فرانسیس آن را "کودتای سفید" نامید، به ریاست این نهاد و ابتکار قابل تقدیر بریکس برای ایجاد یک مکانیسم ذخیره ارز خارجی گسترده که به جنوب ثبات و اطمینان می‌بخشد، این انتصاب با رضایت باید مورد استقبال قرار گیرد. مطمئناً گسترش این مکانیسم به سایر کشورها به کاهش عدم تعادل در سیستم مالی فعلی کمک خواهد کرد.

ایجاد خطوط اعتباری متقابل به ارز محلی توسط بانک‌های کشورهای بریکس و امکان ایجاد یک ارز واحد برای عملیات آنها نیز اقداماتی هستند که به گفته دیاز-کانل و واساپولو می‌توانند در روابط با سایر کشورهای در حال توسعه اعمال شوند تا انحصار سوءاستفاده‌آمیز ارز دالری را کاهش دهند که هژمونی مضر برای بقیه جهان را تقویت و تضمین می‌کند. و این می‌تواند تأثیرات مثبتی بر مبارزه با تغییرات آب‌وهوایی داشته باشد که باید به یک نگرانی اصلی بریکس تبدیل شود.